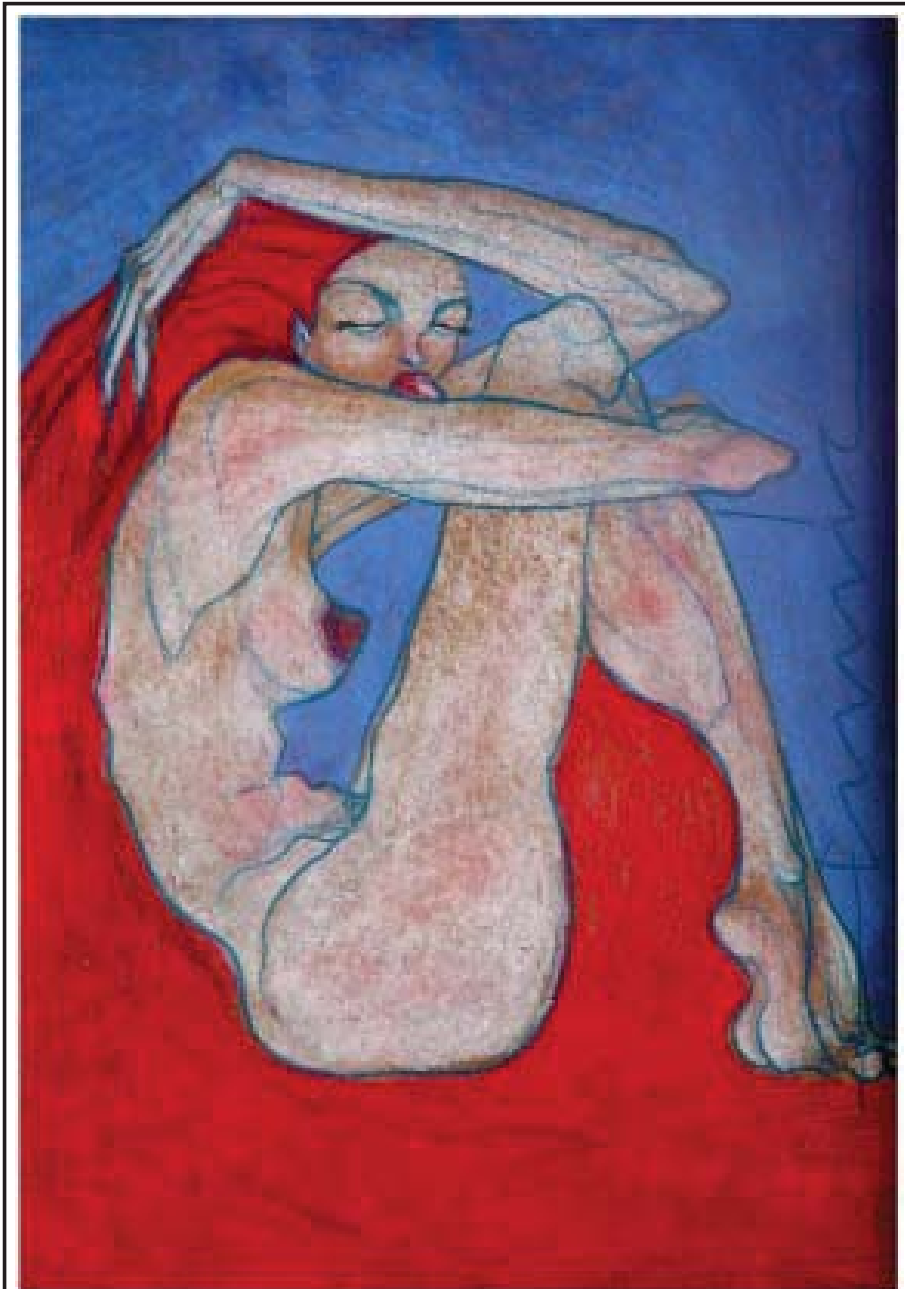

Atziacs

Enric Huguet Arias

*E quanta fretta nascere, poi lasciarsi affogare
in una lenta stretta di dolore.¹*

RITA BALDASARRI

---

¹ Quanta pressa per néixer, i després deixar-se ofegar / en una lenta opressió del dolor.

Infaust²

---

² «Doncs bé, en una època no molt llunyana de la meua vida, em van tancar en una eufemísticament *casa de salut*. En sortir-ne, sovint m'hi referia amb ingenuïtat, però no vaig tardar a comprendre que els homes es miren amb prejudici tots aquells que han pensat massa o que han pensat diferentment; tots aquells que, encara que només sigui de pas, han viscut en unes altres dimensions mentals. A l'home li plau la seva petitesa, la seva limitació, aquest ordre de cada dia sobre el qual plana, boira de la mediocritat, el tedi vagament sentit de fer i de pensar inacabablement el mateix, amb els mateixos gestos, les mateixes paraules desacreditades. L'home que s'ha evadit d'una mesura comuna és suspecte. I amb raó, és clar. Conserva sempre un germen de rebel·lia, una disposició incontrolable que estremeix les persones suposadament normals. En adonar-me'n, vaig començar per retreure'm; després, vaig reparèixer amb una altra cara. Em vaig tornar provocador. Ara la sorpresa era més gran, i més profunda la malfiança amb què se'm mirava; per primer cop, però, discernia un principi de respecte. Era comprensible. Perseguia –o prosseguia– voluntàriament la meua follia i, per tant, era una força, una amenaça.» De *Dimensions mentals* (1949-1951) de Manuel de Pedrolo.

1

.....

van supervivents encara dels camps
de concentració de les presons
(centres de salut mental catalans)³
on reduïts a no-res vagaregen
invisibles per una falsa història
(oprobri final del segon mil·lenni)
al fons de nits botides amb pastilles
per uns medicastres funcionaris
(carralls ignorants ganduls negligents)
zeladors que tanquen sobreviscuts
dels naufragis amuntegats en cambres
(ruinoses malsanes velles rònegues—)
amb els ulls erts i morta la mirada
enllà de les finestres enreixades
(lluny molt lluny, viatge cap al no-res)
absents i desconnectats i perduda
l'esma: desesper que ningú no sent.

.....

---

³ Hospital de *La Rotonda* i algun que altre *Centre de Salut Mental* (Barcelona - 1999), per exemple.

2

.....

(d'aquí cap allà d'allà cap aquí)
com la pantera del zoo engabiada
entre reixes que limiten sis metres
quadrats d'una caixa petita i escassa,
de pèl negre-nesfast sempre recorre
d'esma el massa conegut viarany
(d'aquí cap allà d'allà cap aquí)
balancejant els ulls amunt i avall
repassa amb desfici detalls del terra:
cada raig de sol cada bri de palla
cada gra de sorra i els llocs on van
caure les gotes del darrer plugim
(d'aquí cap allà d'allà cap aquí)
cansada d'anar fent sempre el mateix,
esperant rendida a què passi el temps.
però quin? què significa *memòria*?
no coneix res i no pensa, no sap,
l'aïllament seria insuportable
(d'aquí cap allà d'allà cap aquí)
què vol dir *ara*? què voldrà dir *fins quan*?⁴

---

⁴ Fer passar el temps és intentar fer passar el tedi per un o altre mitjà, qualsevol cosa que, en principi, sigui susceptible d'atraure la nostra atenció. Però, i si no podem o no ens està permès de fer-ho? El tedi erosiona –desprietat– fins al moll dels ossos. Acostumem a mirar el rellotge. Mirem l'esfera amb l'esperança que el temps hagi passat, que hagi avançat més de pressa. L'actitud de mirar-lo es diferencia de remoure's a la cadira o de deixar vagar la mirada per l'habitació, atès que, el fet de mirar el rellotge, no

.....
 és ella. torna per burxar, per no
 deixar-me girar encara. la nit... la nit...
 quantes més hauràs d'estendre les mans
 sobre les meves espatlles i aferrar-me?

el teu rostre, què vol, per què l'amagues?

necesito que me digas

necesito que me cuentes

¿el qué? qué pasó entonces.

tens la boca cosida de silencis,
 són teves aquelles paraules mudes?
 mostra't o ves-te'n o deixa'm morir.
el teu rostre, què vol, per què l'amagues?
 ofec, por i desfici, ni moure'm puc.
 tenebra amb negre i negre amb negra nit.
 i ara jugues a col·locar-me un coixí
 sobre el cap i a prémer-lo i deixar-me
 sense aire fins al límit, la frontera.

el teu rostre, què vol, per què l'amagues?

i saps que et combatré fins al final,
 ho saps, no? per què mai no contestes?
 només sento els teus frecs al meu entorn
 que embolcallen que torturen, terribles.

---

funciona com una manera de fer passar el temps. Ans al contrari, més aviat constitueix «només un indicati que volem que passi el temps, o encara millor: que no aconseguim fer que passi el temps, que el tedi ens tortura cada vegada més.» Parafrejat de *Filosofia del tedi* de Lars Svendsen, i, entre «», Heidegger.

.....
que no arribi més la nit... que no arribi...
el teu rostre, què vol, per què l'amagues?
.....

*we watched him drink his pain away a little bit at a time
but he never could get drunk enough to get her off his mind
until the night he put the bottle to his head
and pulled the trigger he finally drank away her memory*⁵

WHISKY LULLABY

4

.....

en el punt més àlgid de la desfeta
cau jeu i s'adorm sota el pes feixuc
de la derrota i la fam i les llàgrimes.
miren i pensen que hi ha alguna cosa
en aquell engendrament que els provoca
el fàstic, però no saben per què.
tot i així el segueixen ensumant com
si realment volguessin comprovar
que és prudent, arronsen de nou el nas,
s'aparten reneguen del mendicant.
borratxo de llum el sol roig delira
ensopega i cau rere les muntanyes
tothom cerca a casa seva aixopluc:
cauen pedres negres, grosses com punys.

.....

---

⁵ «l'hem vist beure per oblidar el seu dolor / de mica en mica / però mai no podia posar-se suficientment borratxo / per treure-se-la de la ment / fins la nit / que es posà l'ampolla al cap i premé el gallet / i finalment begué oblidant el seu record» (*Cançó de bressol del whisky*– *Cançó de country* de Brad Paisely i Alison Krauss).

.....

camino de ràbia pura ràbia⁶
avanço cridant encara que sé
que la meva veu nedarà per espais
inútils perquè mai no arribarà
a ningú i cargolada evitarà
l'entrellat de la turba que circula
envoltant-me i seré invisible encara
que es podria seguir el regueró
de sang insegur i llarg que vaig deixant.
però les parets no senten dolors
i entre elles s'aniran passant els crits
fins que es perdin darrere qualsevol
cantonada o més amunt rebotats
contra els vidres fumats dels gratacels.
de genolls seccionaré la terra
un trau profund per llençar-hi aquest llast
feixuc d'ossos i carn que m'acompanya
i que ja no reconec sepultant-lo
amb la runa cega dels miserables.
per uns moments potser només segons
encara em serà permès d'escoltar
les passes dels qui trepitgin la meva
tomba improvisada i llavors sense aire
engoliré el fang gris i putrefacte

---

⁶ «La ràbia negra de poesia en el pit», vers del llibre *La religione del mio tempo* de Pier Paolo Pasolini.

de les clavegueres i en els darrers
instants caldrà que agraeixi la sort
d'haver-me permès morir⁷ de manera
discreta i en silenci, solidària.⁸

.....

---

⁷ «De tard en tard, però, engendrem un suïcida...» poema del llibre *Ésser en el món* (1948) de Manuel de Pedrolo.

⁸ Escoltar Ma' Africa, mentre vaigi morint.

6

.....

escura les butxaques que he deixat
als pantalons penjant al celobert
on no hi vomita cap altra finestra
que la meva endins un corredor fosc
i profund d'altura inimaginable
sense inici ni final coneguts
perquè enlloc no vaig no surto no sé
on quedaren oblidades les portes.
llença els bocins de paper sobre els quals
només he sabut escriure una història⁹
de soledat perduda entre borrons,
talla-les perquè no hi pugui guardar
res més i abandona'ls durant la nit
perquè es xopin d'aquest alè podrit
que mulla totes les ciutats del món.

.....

---

⁹ «El joc és fet, / rutlla la bola / i has perdut. / Ara gira't les butxaques.» Del poema *Les sis del matí*, del llibre *Ésser en el món* (1949), de Manuel de Pedrolo (*a posteriori*).

7

.....

sempre pago puntualment el delme
d'aquesta gàbia estreta que habito
perquè expressament zelin i no en deixin
escapar lluny de la seguretat
pam a pam mesurada cada dia
on enllà del captiveri em perdria
i per guanyar un sou deixo que em violin
un dos i potser tres cops, gran fortuna.
pidolo menja als pobres vianants
(als quals compadeixo la seva vida)
amb les mans esteses d'entre les reixes
accepto de grat els crostons florits
de tanta caritat i pells de plàtan.
tancat, agraeixo la sort que tinc.

.....

*... separant l'aire que respira
de l'aire dels assenyats...*

SYLVIA PLATH

*I've always said
if you want to find who your friends are
go to a madhouse or
jail.¹⁰*

CHARLES BUKOWSKI

8

.....

des de la soledat s'escriu la vida
amb els silencis del rebuig, terribles,
desposseït del nom quan t'assenyala
i et penja al coll, acusadora etiqueta.
no diferent, no, sinó foll: ALERTA!

.....

---

¹⁰ «Sempre he dit que / si vols esbrinar quins són els teus amics / has d'ingressar a un manicomi o / a la presó.»

.....

el dolor només se sent quan es viu
i sempre és des de la solitud més
absoluta, però llavors, què volen
les veus que ressonen dins el meu cap?
potser aquells que ploren criden i xisclen
només són imaginacions meves?
viatjo sense destí ni sentit
empès per atzars on no sé ni sóc
encara que no m'hagi desplaçat
del mateix lloc, però les veus, les veus
que callen els morts silencis que no veig,
restituïdes per altres de novelles
que retornen i de nou recomencen.
quan serà aquí l'infinit del meu temps?
quanta més vida cal créixer i morir?
ni la droga de la nit m'allibera
de la tortura i dormo conscient
que estic dormint que no dormo feixuc
cansament que acumula grumolls d'àcid
sobre les parpelles que crema als ulls
mirades gangrenades del tot cegues.
des de l'aïllament enterc no sé
no distingeixo aquestes veus reals
de les falses, o era potser a la inversa?
eternament quiet i al mateix lloc,
l'instant i a la mateixa hora, fins quan
el temps aturat serà destruït?

.....

10

.....
veu l'abús de poder que s'exerceix
contra ell, sap de l'agra i trista impotència
que s'imposa quan el declaren boig
quan el reclouen quan el narcotitzen.
aquell que submergeixen en el son
segueix existint dolorosament.
no pot desfer-se ni del sofriment
ni de tants silencis, rebuigs terribles,
que provoquen l'exclusió dels altres.
lluny dels cercles: només ganivetades.
dormir dormir i no despertar mai més.

.....

11

.....

submergit en el fang pastós i gris
de les aigües fecals que van al mar,
tot travessant la platja on juguen nens
i turistes, captiu d'un temps absurd
sense preguntes i sense respostes,
clavat al mig d'un rierol pudent
que surt dels caus negres de la ciutat,
invisible als ulls, sord a les orelles,
orfe del tacte i gust a podridura:
un assaig que afecta i atrapa tota
la petita i miserable existència.
i mentrestant, silencis marxen els dies.

.....

.....

escrivia amb el nas: tinta, saliva
i mocs, rastre que es podia llegir
per les voreres, parets i racons
de les ciutats on decidia viure.
quan sentia passes rere seu, com si
algú anés obsedit a perseguir-lo
per desfer-li l'entrellat de la seva
bruta història, sortia corrents
tot esbufegant i fent tentines
perquè era nat amb cames massa guerxes.
esperitat, mai no mirava enrere,
s'esvania miraculosament
entre la gentada i les seves ombres.
podies esforçar-te a preguntar
però ningú no el veia, només fum,
fet que complicava el criptograma
de la vida d'un ésser que no sé
per quins set sous vaig haver de crear.
i estava obligat a seguir-lo, vés
a saber què podria arribar a fer,
cal assegurar-se, perquè podria
empallegar-se alguna malifeta
i sense estar sota control, a qui,
a qui donarien després la culpa?

.....

s'esforçava en eixugar-se aquell líquid
bavós que rajava dels narius
sense parar i que tant el delatava.
es gratava els collons d'un sexe eixut
i tot ell podia a merda, orins i semen.
cridava sempre una única cançó:
*«sense llengua i cosits els llavis
les conques buides —mai més llum—
la cera vessada sobre el cant de sirenes
i cremats els vint capcirons...
encara que no em quedés
ni un mil·límetre de pell sensible.»*

.....

si us el trobeu, no li feu gaire cas:
em sortí així, perduda la xaveta.

.....

no se n'adona, però a poc a poc
es mor, perquè la vida se li escapa
pels múltiples descosits que el clivellen
i per les imperfeccions genètiques
—què voleu, tan bon punt vaig començar
a pensar-lo que ja se m'escapava—
i doncs, què faré després quan mori?
quin sentit tindrà la meva existència
si he dedicat la vida a perseguir-lo?

.....

.....

corro corro i de sobte me n'adono
de l'atzucac on he anat a parar.
què passa quan ja no queda camí?
tornar potser tornar enrere i em tombo
i per culpa d'un quart mur esdevinc
pres de la meva pròpia fugida.
i què faré enmig d'aquestes parets?
corrupte, perquè he excedit els meus dies?
i m'assec a una de les cantonades
qualsevol no importa quan són idèntiques.
arraulit aixeco els ulls cap un sostre
el final del qual no albiro i llavors
crits esfereïdors d'aus invisibles
perforen els meus timpans i primer
un oreig fresc entra endins les orelles
per convertir-se després en un vent
glaçat que xiscla i s'empassa l'oxigen
tiba les parets cap a mi i també
les arrossega en un procés molt ràpid
d'implosió que xucla tot l'entorn
final que acaba per engolir el meu
propi cos fins que només queda el cap
i uns ulls espantats sense ni mirada
fins que només queden dues orelles
fins que només queda una sola orella,
i després? i després res més... silenci.

.....

immediatament deixo d'escriure
no fos cas que em cruspís a mi també.

.....

14

.....
com creure que durant tota una vida
es pot actuar d'home-que-sent-veus?
mantenir aquest paper de comediant
és massa perillós, si no impossible.
.....

en el fons poc importa que hagi estat
dominat i sotmès pels seus dimonis
o que els faci servir per a les seves
necessitats, sens dubte s'hi va veure
avesat encara que només fos
per esdevenir impenetrable als altres.
sol, assetjat el seu cercle més íntim,
s'apartà d'aquells que l'envoltaven
rere un misteri –real o fictici?¹¹
.....

---

¹¹ Idea extreta de *La temptació d'existir* d'E.M. Cioran.

15

.....

reclús, a batzacs sords envers cap porta,
escomet murs d'una cambra, colèric.
exprés fractura cadascun dels ossos
i trit s'esfondra damunt les rajoles.
es fen el terra granat i tosc, s'obre,
i cau perquè l'ésser es desmanega.
sense tocar fons, emmudeix la vida.

.....

16

.....

sóc el jardiner que passa el rasclat,
any rere any, per les dunes del desert.

.....

tinc el dret a la venjança? «el tens»
quina seria doncs la més punyent?
«mirar-los de fit a fit i somriure»

Nefand

17

.....

una corrua de cucs immutables
marxava del cadàver estirat
al cadafal en senyal de protesta
per tanta mort injusta i per això:
*«declararem la vaga indefinida
i marxarem cap al pi més proper
a tancar-nos al niu de les erugues.»*

.....

18

.....

i si la perd, la cua torna a créixer?
a la sargantana li obre la boca,
li fica una piula, l'encén i esclata.
esbudellada perd fins i tot l'ànima
i només queda sencera la cua.
uix... sembla que al revés no funciona.

.....

.....
*el servei contestador automàtic
 de la companyia tal-tal l'informa
 que no té cap trucada «vaja ...»
 però cap ni una, o sigui, que ningú
 li ha trucat per telèfon «sí, ja sé...»
 no si ara voldrà queixar-se i tot «jo...»
 no digui res més, només faltaria,
 ja li he dit que ningú li ha trucat mentre
 no hi era, és més, ja fa dies, mesos
 diria jo, que ningú li truca «és que...»
 ni és que ni porres, a veure si es pensa
 que una a banda d'estar-se tot el dia
 pendent de les trucades de tothom
 cal que li doni un tracte especial
 al senyoret, si no li truquen serà
 per algun motiu concret, vostè és l'únic
 en tota la xarxa de telefònica,
 i miri que n'arriba a ser de gran,
 immensa, que no rep mai cap trucada,
 però mai! que no ho ha sentit! déu meu
 senyor el que ha d'aguantar una «però si...»,
 però em vol deixar en pau d'una vegada,
 miri, li he dit, no-ha-tru-cat-nin-gú,
 nin-gú, parlo xinès jo? «no podria...»
 ara què vol pesat, a mi no em fa
 gens de pena vostè, jo em passo el dia
 repetint aquest mateix missatge*

*i no em queixo, que sent que em queixi jo? «...»
doncs no, veu? ara només faltaria
que els altres també fessin el mateix
«no, si jo no li retrec res és que...»
que és tímid? nyé, nyé, nyé, quina tabarra!
«...voldria... voldria, si a vostè no
li sap greu i sent l'hora que és, potser...»
potser què? «potser podríem xerrar un...»
però qui s'ha cregut què és! en quin cony
d'article ha llegit que la companyia
ofereixi una mena de servei
com aquest, sóc molt estricta amb les normes,
a més a més, si un cop vaig i accedeixo
a complaure'l, cas molt rar, remotíssim,
és clar, vés a saber què imploraria
després, o es pensa que sóc ximple, jo?
«va dona, va, no sigui així, potser
fins i tot li caic simpàtic, podríem
quedar per prendre un cafetó plegats,
què me'n diu?»... «escolti, que encara hi és?»...
«però escolti escolti! que s'ha enfadat?»...
no, no... sóc aquí, no he marxat, és que...
«en passa alguna, segur: no li agrado.
només vull companyia, per passar
l'estona, sap? no em truquen... tan sol...»
és que... és que ara jo no puc, vaja...
«ja m'ho pensava. que no li caic bé?»
sí, sí, vostè té una veu agradable*

*i una està tan farta de repetir
sempre sempre el mateix missatge que...
«i doncs? va, no se'n parli més, anem-hi!
si vol la convido a...» no, no, no puc...
«però per què, per què no pot?»
perquè sóc una veu «com diu, no entenc!»
sí... això, que només sóc una veu,
aquesta veu enregistrada i prou
«però escolti escolti!» tut, tut, tut, tut...
.....*

.....

mira, podríem seure aquí mateix
«no seria millor quedar-nos drets?»
si encara falten més de tres minuts
«però així que arribi entrarem abans»
va, seiem, que estarem ben confortables
«si insisteixes... però fem-ho enllà
perquè para just davant la sortida»
si sols haurem de caminar uns segons
«però tu... sempre fas la teva, oi?»
veus, asseguts podrem xerrar tranquils
«no cal, ja el sento és a punt d'arribar»
vine calma't que encara no es veu
«però escolta... ah! aquí arriba un altre»
mira, saps què? podem deixar-lo passar
«com?» que no ens aixequem, que tenim temps
de sobres «que t'has begut l'enteniment?»
«que es tanquen les portes! Veus, i ara què?»
torna a seure. com era allò que em deies?
«uf, noi, em poses realment nerviós»
mira «el que?» a sota l'altra andana
«on? no veig res» sí, home, és un ratolí
bru que corre per sobre els tubs de plàstic
«ah, ja el veig... amb quines coses et fixes»
me'l trobo cada dia i quan el metro
ve, marxa «on?» a qualsevol forat
que troba i, com s'ho faran per menjar?

«vés a saber, brutícia, deixalles...»
són molt ràpids i espavilats, no creus?
«umm... sí, mira, ja arriba un altre metro!»
«ara sí que sí que l'agafarem, no? no!?»
o potser que també el deixem passar
«però ximple, que ests boig!? jo l'agafo»
fes, fes, tranquil, ja ens tornarem a veure
«no pujaràs...? doncs adéu» adéu, doncs
«aquest pobre encara s'està assegut,
ni es mou, mira-te'l, fins i tot saluda.
ai senyor... cada dia està pitjor...»
(ding dong... pròxima estació... parada
a... nananí... enllaç amb... nananà)
«uf, encara falten dues parades
i si no fos per aquell... ja hi seria»
.....

.....

no t'has fixat que darrerament no
hi ha massa execucions a ca nostra?
«doncs sí, noi, ara que ho dius, potser sí»
sembla ser, però només són rumors,
perquè amb aquestes coses dels de dalt...
«sí noi, sí, no cal que t'expliquis més»
he sentit no sé pas on, que el cadàver
de l'executat no es descompon *«com?»*
sí home, sí, que no se'l mengen els cucs
«quines coses» i no hi ha cap manera
de fer-lo desaparèixer, és més,
resulta que, segons m'han explicat,
d'ell emana una fetor repugnant
que es fica dins els nassos no només
dels executors directes sinó
també d'aquells que han incitat la sort,
i traspassa les més altes esferes...
«a sí?... veuràs que ràpid s'hi habituen»
no, no, sembla ser que és incontrolable
que la pudor en qüestió que fa niu
dins els seus nassos és intermitent
que va i torna, vaja, i per tant és com
si recomencés sempre de bell nou
«oi, pobreets» sí, noi, ja ho pots ben jurar...
doncs resulta que per culpa d'aquesta
indescriptible molèstia estan
pensant en treure la pena de mort

«noooo» sí, sí, perquè ha de ser realment
inadmissible viure amb aquests nassos...
«haurem de cercar feina en una altra banda»...
sí, noi, sí... *«mira, ara que ho dius, fa uns dies
que sento com una olor estranya que...»*

.....

.....
 hola, bona tarda, en què el puc servir?
 «*en res*» i doncs? bé voldrà alguna cosa?
 «*no*» i per què s'està aquí palplantat?
 «*a veure com li explico... estic tocat...*»
 sí, del bolet, com si no ho veiés
 «*m'han tocat els dits divins de les muses!*»
 ai ai ai... i que potser és primavera?
 «*...m'han els dits divins tocat de les muses*»
 i...? «*...sóc un poeta maleit*» i...?
 «*que no ho entén, per tant: sóc invisible!*»
 alça aquí, quina xarlotada és aquesta?
 «*...m'han tocat divins els dits de les muses*»
 sí, sí, ja ho ha dit *diverses* vegades
 «*m'han tocat els dits divins de les muses?*»
 segueixi, segueixi que ara va bé
 «*...sóc invisible...*» osti tu, ja hi torna?
 escolti que jo només sóc bibliotecària
 «*...per tant si pensa que hi sóc, no s'ho creguin*»
 uf, una no acaba mai de sorprendre's
 «*...acosti la mà, no pateixi... veu?*»
 «*...i només si em toquen sé que existeixo.*»
 .....
 i què més? esperi esperi! què més?!
 .....

23

.....
encara no havien après dels xiscles
que niaven ben endins del cap la seva
perversa inclinació a crear nexes
entre els missatges que els sentits filtraven
de l'exterior a la presó del desig
despòtic de convertir-se en paraules.
.....

a veure tu, sí, tu, digues: can-to-na-da
«a-da-da-da» molt però que molt bé.
això marxa, serà bufar i fer ampolles.
a veure tu, sí, tu, digues: can-to-na-da...
va, va «...» però digues-ho...

«bup bup»

Merda!

.....

Diarrees

24

.....
i aquest maldecap que mai no cedeix
martelleig a l'enclusa per forjar
l'escalaborn de tots els malsons
no deixa de repicar nits mortals
la solitud que emboira els cims de l'ésser
i es barreja entre el ritme dels batecs
i del mall quan cau i la sang que esquitxa
dins la farga roent calors terribles
que cremen i assequen ulls boca i coll
-llavis entumits i la llengua exhausta-
no deixar anar d'auxili ni un sol crit:
morir quan l'espasa serà forjada.

.....

25

.....

dins els teus ulls insereixo la clau
ara un i després l'altre i hi deixo dins
amb pany i forrellat la teva mirada:
no m'haurà d'insultar o ferir mai més.
però em resisteixo a quedar-me sol.
si em fessis la companyia que a mi
m'agrada per prendre't quan em vagués...
espero que no t'hauria de cosir
la boca ni lligar-te mans ni cames,
series un destorb i un pes feixuc
cada vegada que volguessis fer
les teves necessitats: si et caguessis
a sobre (ecs, quin fàstic!) et mataria.
posats a fer et mato ara i t'entaforo
a aquell contenidor de reciclables,
a baix, només a dues cantonades.

.....

26

.....
s'encongeix a l'ombra (per què?) perquè
sospira per aquelles cantonades
ocupades per passants, perquè quan
s'acosta el defugen, ni el miren, marxen
empeses per un deler estrany, se'n van
(tots?) sí, tots es mouen sempre alhora
i alhora respiren i alhora corren,
però mai coincideixen... s'acostuma
a voler-les i veure-les de lluny...

.....
«podrien creure que he estat massa feble!»
.....

27

.....
la voluntat no flueix cap els seus membres
i es queda així ert i ullcluc cara la fosca
amb silenci que perfora les temples,
agut i punyent no el deixa cridar
mots ennuegats ni dormir nits falses.
quiet molt quiet, no hi és, no existeix,
no el cerqueu, perquè morirà esclafat
–insecte inútil i invisible als ulls–
grill mut dessota les vostres sabates.
.....

.....

existeix la línia que separa
el que és clar i a l'abast de la mirada
del que és més obscur i més inescrutable,
que se sàpiga oblidar i recordar
en el moment oportú i que s'esculli
amb profund instint quan és necessari
sentir les coses des del punt de vista
històric o des del punt ahistòric.¹²

.....

---

¹² De la *Segona intempestiva*, de Nietzsche.

29

.....

pervertida voluntat allunyada
de la realitat fins a embogir
i fornida d'una agressivitat
irracional envers l'existència.

.....

30

.....

(perplexitat escàndol rebel·lia)

no perdre massa temps en explicar
problemes sinó de lluitar-hi en contra
perquè el titubeig es transformi
enèrgic convenciment i no rèmora
(rebel·lar rebel·lió rebel·lia)

.....

31

.....

(rosego rosegar rosec la fusta)

tothora des de sempre perforats

incomptables corredors a les fosques

sense cap inici o final creïbles.

què significa: *ningú* o *tots* o d'*altres*?

només perforar la fusta premsada

mollenca i dura i molt més dura encara

acotxat pels cataus que m'han vist créixer.

què vol dir: *pares* o *germans* o d'*altres*?

(rosego rosegar rosec la fusta)

.....

.....

si es pogués tancar tots els ciutadans
en cel·les i deixar-los sortir sols
perquè anessin a reunions polítiques
(a votar) i a treballar, sense cap
mena de dubte seria d'allò
més desitjable. dissortadament,
s'han de fer algunes concessions:
l'augment de la nostra població
per la continuïtat de l'espècie
depèn en part de les relacions
(la majoria) entre homes i dones.
cal tenir en compte l'inconvenient.¹³

.....

---

¹³ De *La ment captiva* de Czeslaw Milosz.

33

.....
l'altre per als desitjos és qui ens pot
aportar o refusar festa i plaers
i el que és íntim en nosaltres mateixos.
depèn per tant i alhora d'un poder
estrany: la identitat sexual de l'ésser
té com a espai d'estimació aquesta
relació íntima i tan enigmàtica.¹⁴
.....

---

¹⁴ De *Tot el plaer és meu*, de Monique-David Ménard.

34

.....

per quin medi sensible puc saber
si el que sento és una quimera o no?
si no hi ha manera de distingir-ho,
com puc dir que el coneixement prové
dels sentits i no de cap altra instància?¹⁵

.....

---

¹⁵ De l'*Assaig sobre les enfermetats del cap* d'Immanuel Kant.

.....
 no existeix cap ésser més odiós
 que el veí i el fet de saber-lo proper
 al cercle més íntim ens impedeix
 respirar normal i ens desassossega
 igualment tots els dies i les nits.
 hora rere hora cavil·lem debades
 la seva ruïna; els pensaments
 ens conviden a suprimir-lo; quan
 per fi ens decidim, una covardia
 ens contrau justament abans de l'acte.
 de tota manera som assassins
 en potència dels que sobreviuen
 al nostre entorn i com que no podem
 ser-ho ens agrim i corsequem per dins,
 indecisos, fracassats de la sang.^{16, 17}
 .....

---

¹⁶ Del *Demiürg atziac* d'E.M. Cioran.

¹⁷ «I en els meus ulls i en mi hi ha quelcom d'intransigent, un petit afany de violència que es vol, també es vol realitzar», del poema en prosa *Doble*, del llibre *Dimensions mentals* (1949-1951) de Manuel de Pedrolo.

36

.....
intent efímer perquè un cop escrit
el text, una vegada rematat,
toparà de nou amb la solitud
dels pensaments que quèstionaran
si algú descobrirà quan es llegeixi
els titubeigs als quals ha estat sotmès
per comprar l'acceptació dels altres
tot deixant de banda el que realment
li hauria agradat més transmetre o dir.

.....
i si el desori encara persisteix
un dring de quincalla el guarirà.
.....

37

.....
de sexe de gènere o del que sigui
canviaré si em deixes que t'estimi
(però no crec en la metamorfosi,
perquè sempre tindrè present la imatge
del teu cos despullat del primer dia)
a cau d'orella et vaig resar lascívies.
dius que podries arribar a l'orgasme
sols amb l'alè càlid de les paraules.
i si canvio de veu? *(no insisteixis)*

.....
a recer de la maregassa em deixo
anar per quan desitgis fer una volta.
.....

38

.....
mirava i remirava per servir-la
en la memòria dins un pensament
que en un futur menys desafortunat
pogués retornar-me-la conquerida.
recreava amb defici aquella imatge,
però, tot i no haver-la abraçat mai,
sentia les mancances que té el somni
quan s'abracen els records virtuals
que pobres sucedanis del desig
abrusen plers migrats, els desencisos.

.....

39

.....

esclafat per la calor sufocant
els cercà arreu desesperadament
fins que topà de forma inesperada
amb un punt que els exhibia –enveja.
tot plorant suor s’agenollà enmig
de la vorera i d’un cubell metàl·lic
prengué clavells i se’ls dugué a la cara.

.....

.....

brunz quietud estesa per la prada,
dessota les piuladisses dels arbres
un xiscle agut esquinça la calma
–Moirà inflexible lladre de mels–
el vol del papalló sembla no res
si el comparem amb les forces brutals
que actuen més amunt dins l’atmosfera
i tanmateix ens resulta difícil
creure que potser el batre de les ales
d’una voliaina pot provocar
–enllà l’horitzó de prediccions–
un cicló a l’altra banda de la terra.
el cos vellutat de la calavera
no és sols un element aïllat
dins un sistema caòtic sinó
part entrelaçada que quan es mogui
colpirà indefectiblement les altres.
ix l’ombra de la mort, allèn sinistre.¹⁸

.....

---

¹⁸ ref. papallona de la calavera o de la mort *Acherontia atropos* (fa referència a la Moira Àtropos, la inflexible, la que talla el fil de la vida sense respectar l’edat, la riquesa, el poder...). És de color castany o negre i amb el cap que recorda una calavera, amb una extensió alar d’uns 11,5 centímetres amb les ales esteses. Aquesta papallona emet un xiscle agut quan se sent amenaçada. Nombroses supersticions afirmen que aquest lepidòpter porta mala sort a les cases on entra.

41

.....

mig enfonsat sobre l'aigua immòbil.
les remors de l'exterior amortides.
cara la volta que cobreix el llac.
pausada al fons de la ment, la tortura.
mormols callats, veus tranquiles... escull:
o sentir els petons suaus de mil peixos,
o escoltar el batec intens de la vida?

.....

42

.....

no hi hagué infància ni joventut.

tampoc cap moment anomenat ara.

l'envelliment no serà consumat.

diaris poemes i escrits primers

llençats a la foguera. només cendra.

no existeixen les biografies.

només els records podrien. potser.

però no és segur. en absolut.

.....

43

.....

i com et dius gra de sègol?

«vullcréixer»

.....

Enric Huguet Arias

Agraïments

Als meus pares Antoni Queralt i Cullerés i Manolita Utrilla i Planelles; als meus germans Jordi, Roser, Mercè i Núria; a Manel Bagués i Suso Allué; a Ricard Faura; a la comunitat de germanes Filipenses; a Jordi Izaguirre; al Dr. Alexandre Pons i Villanueva; a Maria Rosa Sanromà; a Maria Salut Margarit; a Feli García; a Mònica Sitjà, i a tots aquells que m'han fet costat en els moments més difícils.

A Jesús Aumatell, Daniel Casas, David Castillo, Luis Filella, Isabel Foó, Irene Gracia, Enric Huguet i Arias, Jordi Llavina, Francesc Torralba, que, cadascú a la seva manera, han participat tots ells en la construcció de la meva poesia, implicació sense la qual, no hauria estat possible arribar fins aquest punt.

A totes i tots, moltes gràcies.

Imprès a Vic (dins *a furt*).
Gener de 2007.